

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 287:

Forslag til lov om aktiveringsordning for ledige på Bornholm.

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 12/5 92. Første behandling 13/5 92. Betænkning 12/6 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1-8
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 300:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal beskæftigelsesindsats. (Servicefunktion m.v.).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).
(Fremsat 12/5 92. Første behandling 13/5 92. Betænkning 12/6 92).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1, ændringsforslaget om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den nye affattelse
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 296:

Forslag til lov om aktiveringsordning ved hjemmehjælp og dagpasning af børn.

Af indenrigsministeren (Thor Pedersen).
(Fremsat 12/5 92. Første behandling 13/5 92. Betænkning 10/6 92).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Erling Christensen (S):

[Erling Christensen]

Udvalget har modtaget ændringsforslag til lovforslag nr. L 296, § 2, stk. 5, fra ministeren. Ministeren ændrer formuleringen lidt, men glemmer, at i linjen ovenover står der, at beskæftigelsen vederlægges pr. time. Jeg vil foreslå, at formuleringen i stk. 5 ændres til »aflønnes pr. time« i stedet for »vederlægges pr. time«.

I forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 296 vil jeg også gerne påpege, hvad ministeren sagde på Kommunernes Landsforenings delegeretmøde i fredags. Ministeren glædede sig over, at kommunernes finansieringsunderskud for 1993 nu så ud til kun at blive 1 mia. kr. Jeg skal her henvise til Socialdemokratiets betækningsbidrag, hvor vi siger, at det er nødvendigt at yde kommunerne kompensation for de merudgifter, forslaget pålægger dem.

Vi er bekendt med, at nogle kommuner har forberedt aktivitetsudvidelser på området, og derfor medfører forslaget en klar forbedring af deres muligheder. Men vi skal være opmærksomme på, at det er en betingelse for, at forslaget kan blive en succes, at kommunerne selv går ind og tilbyder aktivering. Som det fremgår af lovforslaget, er det frivilligt for kommunerne at gøre det, men forligsparternes hensigt må jo være, at det skal blive en succes, at der kommer flere i arbejde. Og når vi her i Folketinget ønsker, at det bliver en succes, og bestiller musikken, repertoire, må det også være os, der skal betale musikken.

Det kunne da være formålstjenligt, hvis ministeren inden forhandlingerne med KL onsdag morgen ville overveje mulighederne for at yde kommunerne kompensation. Der er forskellige muligheder; man kunne bl.a. pege på, at det siges i lovforslaget, at de kommuner, der går i gang med at aktivere, klart skal kunne dokumentere, hvor store udgifter de har haft. Efterfølgende skal der også ske en meget grundig revision, og derudfra kunne man meget let kompensere.

I de gældende aftaler ligger jo også en budgetgaranti, når det drejer sig om indkomstoverskud, kontanthjælp, ungdomsydelser, arbejdstilskudsordninger og førtidspension, og på tilsvarende måde kunne man også indføre en budgetgaranti på dette aktiveringsområde. For som sagt er succesen afhængig af, at kommunerne går aktivt ind i arbejdet.

Det er også klart, at den aktivitetsudvidelse, som forhåbentlig kommer på hjemmehjælps- og børnepasningsområdet, skal kunne fortsætte efter aftaleperiodens udløb i 1994, og jeg håber, at man under forhandlingerne mellem indenrigsministeren og KL også vil drøfte meget grundigt, hvordan man klarer det problem.

I et svar til udvalget oplyser ministeren, at forslaget fortrinsvis omfatter sygehjælpere, som er ansat på hospitaler og sygehuse. Jeg tror, ministeren skal være opmærksom på, at endog ganske mange kommuner også anvender sygehjælpere til hjemmehjælpsopgaver. Den ændring i organisationen af arbejdet på hjemmehjælpsområdet, som er sket i mange kommuner, har medført, at rigtig mange sygehjælpere er beskæftiget inden for området, så jeg vil gerne henstille, at disse sygehjælpere også får mulighed for at komme med i dette aktiveringsforslag.

Jeg skal endelig henvise til vort betækningsbidrag, hvor vi beder om at få forslaget tilbage i udvalget, bl.a. på grund af de ændringsforslag, som ministeren har fremsat.

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiet har fremsat 4 ændringsforslag. De har ikke nogen indholdsmæssig betydning, det handler blot om, at lovforslaget udelukkende skal vedrøre en aktiveringsordning for hjemmehjælpere. Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at de ressourcer, der allerede i dag er til rådighed for dagpasningen af børn, er alt, alt for rigelige og omfattende. Vi ved fra de mange undersøgelser, der er lavet rundt omkring, at netop kommunal dagpasning af børn osv. er noget af det allermost omkostningskrævende, der findes, og derfor synes vi ikke, der er nogen grund til, at aktiveringsordningen også skal omfatte dagpasning af børn.

De 4 ændringsforslag går altså ud på, at denne del af forslaget udgår, og vi skal anbefale Folketingets partier at stemme for ændringsforslagene, så der kun bliver tale om en aktiveringsordning for hjemmehjælpere. Det vil være til gavn for vore ældre medborgere; over hele landet er der et betydeligt behov for at få opgraderet hjemmehjælpen, så derfor har vi stillet de 4 ændringsforslag. Det er ikke noget nyt, det er et spørgsmål om, at forslaget kun skal vedrøre hjemmehjælpen.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hr. Erling Christensen berørte den kommunale økonomi for 1993. Jeg vil gerne sige, at denne aktiveringspakke kun kan forbedre de økonomiske vilkår for kommunerne; der er jo ikke tale om, at staten skal overtage det samlede ansvar for ældreservice eller børnepasning. På hjemmehjælpsområdet betyder aktiveringspakken f.eks., at hvis en kommune i fremtiden har lønudgift til én hjemmehjælp på 30 timer, vil man være i stand til at ansætte fem, fordi staten betaler lønudgiften for de fire øvrige – dog under forudsætning af, at der er ledige hjemmehjælpere nok – så formålet med loven er altså også at ansætte de ledige, der måtte være.

Man betaler altså lønudgiften for én hjemmehjælp ved at ansætte fem med hver 30 timers arbejde om ugen, og det er svært at finde argumenter for at kompensere for den gave, som staten giver. Der er jo ikke blevet flere ældre; der er altså ikke tale om, at det er en ny opgave, kommunerne står med. De har den allerede, men nu giver staten dem mulighed for at løse den bedre ved at dække 80 pct. af lønudgiften ved fremtidig ansættelse af ledige hjemmehjælpere.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Det er en forudsætning for, at forslaget kan få succes, at kommunerne går ind for det. Nu siger ministeren, at hvis man ansætter én, kan man ansætte fem for de samme penge, men forudsætningen er jo, hr. minister, at kommunerne har råd til at ansætte én. Det er jo det, der er problemet. Ministeren sagde i Ålborg, at kommunerne ville få et finansieringsproblem i 1993, og nu skal kommunerne altså betale 20 pct. af omkostningerne ved ordningen plus administrationsudgifterne. Hvis ikke det netop er det, der fremgår af lovforslaget, vil jeg gerne bede ministeren belære mig om det.

Formanden:

Jeg må måske gøre opmærksom på, at ud over debatten i salen foregår der også en debat heroppefra, og jeg prioriterer denne debat højere.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

For det første vil jeg bare sige til hr. Erling Christensen, at der er indgået et forlig om, hvad staten skal give i kompensation, og det går jeg ud fra at alle parter har sat sig ind i. Jeg må også argumentere imod hr. Erling Christensens udsagn om, at det bliver en økonomisk byrde for kommunerne at gøre brug af hjemmehjælpsordningen eller for den sags skyld ordningen om tilskud til børnepasning. Det kan kun være en hjælp, at staten betaler en del af de udgifter, som kommunerne skal afholde, men som de måske ikke har haft mulighed for hidtil. Hvis der er ledige hjemmehjælpere, betaler staten i fremtiden trods alt 80 pct. af de udgifter, som kommunerne ikke har haft råd til at afholde, altså 80 pct. af lønudgiften ved 30 timers ugentlig beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Selvfølgelig er det en hjælp, det er da klart, men ministeren svarede ikke på mit spørgsmål. Problemet er nemlig, hr. minister, at man skal have råd til at ansætte én for at kunne ansætte fem, og problemet er også, at kommunerne får pålagt omkostningerne ved ordningen.

Der er ingen tvivl om, at der foreligger et forlig mellem Folketingets partier på dette område. Men som jeg sagde før: Når vi her i Folketinget bestiller musikken, må vi altså også være indstillet på at betale, hvad den koster, og det koster altså kommunerne penge, og de er i klemme. Som ministeren sagde ved KL's delegeretmøde i fredags, mangler kommunerne i hvert fald 1 mia. kr. i finansieringsomkostninger for næste års budget, og når kommunerne ingen penge har, kan de altså heller ikke give de 20 pct. Det er dette problem, som jeg også beder Folketinget være opmærksomt på. Der er kommuner, som i forvejen er i klemme; det er her, problemet ligger, det er det, vi skal forholde os til.

Jeg er ganske enig med ministeren i, at forslaget vil betyde en hjælp til kommunerne, hvis de har afsat penge, hvis de har penge i forvejen. Men hvis det ikke er tilfældet, kan de altså ikke få fem hjemmehjælpere, for de har ikke engang penge til én.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

[Marianne Jelved]

Det er med stigende forundring, jeg lytter til Socialdemokratiets ordfører. Denne problemstilling har vi jo haft på bordet hele tiden under aktiveringsforhandlingerne, der er ikke noget som helst nyt i det.

Nu siger Socialdemokratiet altså, at vi bør tage det hele op igen. De forudsætninger, der er for forliget omkring aktivering, er de forudsætninger, som indenrigsministeren har gjort rede for. Jeg vil foreslå, at diskussionen stopper her, og at vi fortsætter den et andet sted, ellers bliver det lidt besværligt.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det, der bekymrer Socialdemokratiet i denne sag, er selvfølgelig, at kommunerne muligvis vil vise større tilbageholdenhed, end vi og forligspartierne ønsker, fordi de ser et problem i den situation, der opstår efter 1. januar 1994, hvor forliget udløber. Hvis kommunerne har hævet deres serviceniveau ved at ansætte en række folk, vil det så give et øget pres på kommunernes økonomi, eller vil staten til den tid være parat til at øge bloktilskuddene, sådan at kommunerne bliver helt eller delvis kompenseret for den merudgift, de har påtaget sig i de 1½ år?

Jeg er enig med fru Marianne Jelved i, at vi på et eller andet tidspunkt bør vende tilbage til den sag. Jeg synes også, vi skal stoppe debatten nu og så vende tilbage til de øvrige forslag, hr. Erling Christensen nævnte, under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg er glad for hr. Klaus Hækkerups sidste bemærkning om, at man bør stoppe debatten nu. Jeg undrer mig også lidt, for jeg mente, at aktiveringsforslagets formål var at bruge dagpengene på en anden måde, ikke at det var et spørgsmål om at få en lykkelige pose, hvormed man skulle gå ud og give støtte til kommunerne og amtskommunerne. Sigtet var alene at bruge pengene på en anden måde.

Hvad der så sker i 1994, kan vi vende tilbage til, men jeg må sige, at jeg mener, det var en klar holdning under forhandlingerne, at kommunerne måtte foretage den prioritering. Vi er tilhængere af, at man får faste stillinger, det

skal jeg ikke lægge skjul på. Vi mener, at der er et klart behov for, at man styrker arbejdet på disse områder ude i kommunerne, men jeg må erkende, at udgangspunktet i disse forhandlinger har været, at det må være en kommunal opgave efter forligets udløb.

Men når Socialdemokratiet – ikke begge ordførere, men den første ordfører – nu fremstiller det, som om vi også skulle lægge penge ud i kommuner og amter i forbindelse med denne aktivering, er det i alt fald i strid med, hvad der har været formålet med de forhandlinger, der har været indtil nu.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 om en ny affattelse af § 1

forkastedes, idet 7 stemte for, 110 imod.

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

§ 3
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 om, at § 3 udgår, var dermed forkastet.

§ 4
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 3.

§§ 5 og 6
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 til titlen betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2-4.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 298:

Forslag til lov om ændring af lov om voksenuddannelsesstøtte. (Uddannelse og jobrotation for privatansatte).

Af kulturministeren (Grethe Rostbøll).

(Fremsat 12/5 92. Første behandling 13/5 92. Betækning 12/6 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Poul Erik Dyrlund (S):

Da Uddannelsesudvalgets formand og Uddannelsesudvalgets næstformand ikke er til stede her i dag, skal jeg som fungerende formand anmode om at få lovforslaget tilbage til udvalgsbehandling mellem anden- og tredjebehandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Anden behandling af lovforslag nr. L 282:

Forslag til lov om privat byfornyelse.

Af boligministeren (Svend Erik Hovmand).

(Fremsat 12/5 92. Første behandling 13/5 92. Betækning 12/6 92).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Pelle Voigt (SF):

Som bekendt var udfaldet af de såkaldte aktiveringsforhandlinger sådan, at SF ikke på forhånd var bundet til at stemme for dette forslag, hvis indhold vi heller ikke kendte, da aktiveringsforliget blev indgået. Andre var i den situation, at de tilsyneladende var bundet til at støtte forslaget, selv om de heller ikke kendte det.

Det har undret os dybt, vil jeg godt sige, at SF ikke på noget tidspunkt trods henvendelser til boligministeren er blevet opfordret til at deltage i forhandlinger om forslagens udformning og således har været ude af stand til i praksis at påvirke dette forslags udformning.

I stedet har boligministeren indkaldt en kreds af forligspartier til en række mere eller mindre omfattende forhandlinger, hvis indhold det ikke har været fuldstændig muligt at få afsløret i Folketingets Boligudvalg.

Jeg må sige om forslaget, som det foreligger nu – selv efter de ændringer omkring klageadgang og andet, som er gennemført, og som SF agter at stemme for – at vi anser det for en af de mest komiske svulster, man i mange år har lavet på dansk boliglovgivning. Man forestiller sig, at der kan komme gang i en byfornyelses- og genopretningsindsats ved, at man giver lejere og udlejere adgang til frivilligt at aftale lejeforhøjelser, der ligger grotesk langt over det lejedes værdi. Vi har meget vanskeligt ved at foretille os, for det første at nogen lejere for trejferdedeles vedkommende, sådan som det kræves i lovforslaget, vil godkende det, og for det andet at nogen lejere vil have råd til at bo i de genoprettede lejligheder på markedsvilkår, efter at fornyelsen er sket.

Der vil ikke alene være tale om en mishandling af lejere, der i de få tilfælde, hvor disse projekter måtte komme igennem, kommer i den situation, at de skal flyttes rundt og genhuses fra det ene sted til det andet. Vi vil også